

มีนิตานก้อมฮาๆ ...คลายร้อน

นำเสนอเมื่อ : 26 เม.ย. 2552

อากาศร้อนมากๆ บ้านเมืองวุ่นวาย มาฟังนิตานก้อมสนุก ๆ คลายร้อน คลายเครียดกันดีกว่านะคะ....

เรื่องที่ 1 เราจะไม่คุยกัน

มีพระอยู่ 4 รูป ตัดสินใจเข้ากรรมฐานอย่างอุกฤษฏ์ โดยตกลงกันว่าจะไม่พูดกันเป็นเวลาหนึ่งเดือน วันแรกผ่านไปโดยดี แต่พอขึ้นวันที่สอง เมื่อได้ยินเสียงผู้ตบคอกฎีกฎิ พระรูปที่หนึ่งก็พูดขึ้นมา

"เอ... มีใครเขาไปในกฎีกฎิผมหรือเปล่า ไม่ได้ล็อกห้องไว้เสียด้วย"

พระรูปที่สองจึงกล่าวขึ้นมา "ท่านนี่แยจ้จ้ง เราตกลงกันแล้วว่าจะไม่พูดกันในช่วงเข้ากรรมฐานในนี้ผ่านไปไม่ถึงสองวันท่านก็เผลอพูดเสียแล้ว"

พระรูปที่สามก็เลยพูดขึ้นมา "ท่านเองก็ว่าแต่เขา ตัวท่านเองก็เผลอพูดเหมือนกันนั่นแหละ"

พระรูปที่สี่ พอเห็นเหมือนพากันพูดกันหมด นั่งกระหึ่มในใจว่ามีตนรูปเดียวที่ไม่ได้ จึงพูดขึ้นมาว่า

"ดูสิ พวกท่านไม่ได้เรื่องสักรูปเลย มีผมรูปเดียวที่ยังไม่ได้พูดอะไรเลย"

ให้ข้อคิด : การรู้จักมองกลับมาดูที่ตัวเอง ทั้งเรื่องที่ดีและไม่ดี และที่สำคัญควรเรียนรู้ถึงคุณค่าของตัวเองในทางที่ดีงาม

เรื่องที่ 2 คนขี้ลืม

มีชายคนหนึ่งเป็นคนขี้ลืม ขี้ลืมจริงๆ เรื่องอะไรจำได้ประเดี๋ยวเดียวแล้วก็ลืมหมด

เขาจะจำอะไรไม่ได้เลย วันหนึ่งชายขี้ลืมคนนี้ถือมีดเขาไปในป่าเพื่อจะไปตัดตุงไม้

มาทำพิน เดินทางไปได้สักพักหนึ่งเกิดปวดอุจจาระ จึงเอามีดฟันติดกับต้นไม้ไว้

แล้วก็หาที่หลบไปถ่ายอุจจาระ พอถ่ายอุจจาระเสร็จก็เดินออกมา เห็นมีดเล่มหนึ่งอยู่ที่ต้นไม้

เขาลืมไปว่าเป็นมีดของตัวเอง เขาดีใจมากจึงรีบวิ่งไปคว้ามมีดมาถือไว้

แล้วจับมีดเขี่ยกลางเตนไปรอบๆ แล้วพูดว่า

"วันนี้โชคดีแต่เข้าเลย มีดของใครก็ไม่รู้ยังใหม่อยู่เลย

สู้บเอาไว้มุมกริบทีเดียว เจาของมีดนี่แย่มาก ของดีอยู่อย่างนี้มาลืมไว้ได้

อายุคนไม่รู้จักรักษาของ คนอย่างนี้ทำมาหากินอะไรมีแต่จะล้มจม "

เผอิญเขาเดินไปเหยียบเอาอุจจาระที่ตนเองถ่ายไว้เมื่อครู่นี้เขา

ลืมนว่าเป็นของตัวเอง จึงตะโกนดูขึ้นมา

อายุคนอุบ่าวท้วที่เไหนมาถ่ายไว้ได้ ที่ทิ้งปากกว้างใหญ่มาทำโสโครกเอาไว้ตรงนี้เอง

อายุมนุษย์ย่อปรี๊ "

" ขี้ลืมขนาดนี้มีในโลกด้วยหรือ...แกมยังปากจืดอีกต่างหาก "

เรื่องที่ 3 นิทานพื้นเมืองเวียงจันทน์

อดีตกาลนานมา เวียงจันทน์กับไทยเป็นศัตรูกัน ไทยยกทัพไปตีเวียงจันทน์หลายครั้ง

แต่ก็ไม่ชนะสักทีทั้งที่มีกำลังมากกว่า เพราะเวียงจันทน์มีพระยานาคมาช่วยเหลือ

คือเมื่อเจ้าเมืองตีกองขึ้นพระยานาคก็จะโผล่ขึ้นมาจากน้ำพิษไสทวารไทยตายหมด

กษัตริย์ไทยทราบเรื่องจึงวางแผนให้เชียงเมียง ที่เป็นคนฉลาดหลักแหลม

ปลอมเป็นหม่อมมอ(โหร, หมอ) เขาไปในเวียงจันทน์ เมื่อได้โอกาสเขาพบเจ้าอนุวงศ์

เจ้าเมืองเวียงจันทน์ หม่อมมอทูลนายว่าเจ้าอนุวงศ์จะได้รับมรดกที่เป็นเงินฝ่งไว้ที่ครกมอง (ครกกระเดื่องดำข้าว)

เมื่อเจ้าอนุให้คนไปขุดดูก็ได้พบจริงๆ จึงทำให้เกิดความศรัทธาเชื่อถือในหม่อมมอคนนี้มีมากสวนสาเหตุที่พบนั้น

เนื่องจากเชียงเมียงให้คนเอาไปฝังไว้ก่อนแล้ว

ต่อมาเชียงเมียงให้คนทำวาวติดธนู แล้วปล่อยขึ้นสูงมากจนมองไม่เห็น ได้ยินแต่เสียงธนู

เจ้าอนุวงศ์แปลกใจมากหาสาเหตุไม่ได้จึงให้เรียกหม่อมมอมาทูลนาย

หม่อมมอปลอม(เชียงเมียง)ก็ทูลนายว่าจะมีเรื่องเดือดร้อนแก่บ้านเมือง เพราะเสียงนั้นคือภูตผีปีศาจที่ร้องโหยหวนจะลงมากินผู้คน

พระราชอาอนุวงศ์ ถ้ามาจะมีวิธีแก้อย่างไร หม่อมมอปลอมบอกว่าจะต้องไปตัดลินกลองโบราณและให้อุตุพระยานาคเสีย

เสียงนั้นก็จะหายไปและภูตผีปีศาจจะไม่ลงมากินผู้คน เจ้าอนุวงศ์หลงกลจึงให้คนทำตาม

ฝ่ายเชียงเมียงก็ให้คนไปตัดสายวาว เสียงนั้นก็หายไป จากนั้นเชียงเมียงก็ให้สัญญา

ให้กองทัพของไทยเขาคตีเวียงจันทน์ เจ้าอนุให้คนไปตีกลองเพื่อใหพระยานาคมาช่วย

แต่กลองก็ตีไม่ดังเพราะสีนลินไปแล้ว ประกอบกับพระยานาคก็ถูกอุตุ

พระยานาคจึงไม่ได้ขึ้นมวช่วยทำให้เวียงจันทน์ต้องแพแก่ไทย

เจ้าอนุวงศ์นั้นถูกฆ่าตาย แล้วเวียงจันทน์ก็ตกเป็นเมืองขึ้นของไทย

เรื่องที่ 4 ท้าวกำพร้าวเรียนมนต์ดัด

ณ หมู่บ้านแห่งหนึ่งมีเด็กน้อยกำพร้าอยู่คนหนึ่ง ญาติพี่น้องไม่มีใครสนใจ

เขาจึงต้องเที่ยวเร่ร่อนขอทานตามหมู่บ้านต่างๆ พอได้กินไปวันๆ หลวงพ่อที่วัดแห่งหนึ่ง
สงสารจึงรับเลี้ยงไว้เป็นลูกศิษย์ในวัด

ในสมัยนั้นเด็กผู้ชายจะต้องออกจากบ้านไปหาเรียนวิชา แล้วแต่ใครต้องการ
เรียนอะไรหลวงพ่อก็สั่งท้าวกำพร้าว้ให้ไปเรียนวิชาเช่นกัน โดยก่อนไปได้กำชับว่า
"เรียนอะไรก็เรียนให้จบ และอยากเรียนอะไรก็ให้เลือกเรียนได้ตามใจชอบหลวงพ่อก็คงไม่ว่าอะไร"

ณ สำนักเรียนที่มีอาจารย์เก่งทางวิชาอาคม เวทมนตร์ต่างๆ เปิดสอนให้กับผู้คนทั่วไป
โดยเฉพาะคนหนุ่มๆนิยมไปเรียนกันมาก หลายคนเลือกเรียนวิชาตามใจชอบ แต่ท้าวกำพร้าว้
กลับเลือกเรียนในวิชาที่ไม่มีใครเรียนกัน นั่นคือ "วิชามนต์ตัด" เขาเพียรพยายามเรียนจนจบ
ตามที่หลวงพ่อสั่งไว้ว่าเรียนอะไรก็เรียนให้จบ

ข่าวการเรียนมนต์ตัดได้ยินไปถึงหูของญาติพี่น้องของเขา ยิ่งเพิ่มความจงเกลียดจงชังมากขึ้น
"เรียนอะไรไม่เรียนไปเรียนมนต์ตัด ไม่ต้องเรียนมันก็ตัดอยู่แล้ว ไปเรียนให้เสียเวลาทำไม"
ญาติคนหนึ่งบ่น

อันตัวข้าพเจ้ามีนามกรว่า...ท้าวกำพร้าว้
ได้ศึกษาวิชา...มนตราว่าด้วยตัด...ทั้งตัดยาว...ตัดสั้น
ตัดไปข้างหน้า...ตัดมาข้างหลัง...ตัดลอยสูง...ตัดลอยต่ำ
ตัดควบคุมเสียง...ตัดเสียงสูง...เสียงต่ำ...ตัดดัง...ตอค่อย
ตัดไร้เสียง.....

ตัดควบคุมกลิ่น...ทั้งกลิ่นหนา...กลิ่นบาง...ตัดสร้างมิตร...
เสน่ห์ยาแฝด...ตัดใส่หญิง หญิงรัก...ตัดใส่ชาย ชายหลง..
..ตัดใส่ตุ๊ด ตุ๊ดเป็นลม...เอ๊ยไม่ใช่...หลงคารม.....
ตัดกลิ่นทำลายมิตรภาพ.....ตัดพิฆาตศัตรูพ่าย.....
.....เมื่อศึกษาจนแตกฉาน

คิดทำการณ์สิ่งใด ก็สำเร็จดังประสงค์

พอเรียนจบเขาก็กลับมาหาหลวงพ่อกับเล่าเรื่องราวการเรียนให้หลวงพ่อฟัง

หลวงพ่อก็ไม่ว่าอะไรได้แต่ให้กำลังใจว่า "ใครจะว่าอะไรก็อย่าไปสนใจ วิชาอะไรทุกอย่างมันมีคุณทั้งนั้น ขอให้รักษาวิชาตบไว้ให้ดีบางทีเราอาจได้อาศัย"

อยู่มาวันหนึ่งมีเรือสำเภานขนาดใหญ่ชนสมภารเพื่อไปจำหน่ายมากมาย พอไปถึงหมู่บ้านนั้นเกิดไปติดหาดทรายไม่สามารถขยับเขยื้อนได้ จ้างคนทั้งหมู่บ้านลากเข็นก็ไม่ไป พอดีเท้ากำพร้าวเดินไปพบเข้าจึงพูดออกไปว่า "เรือติดแค่นี้ ไม่ต้องทำอะไรมากมาย เพียงแค่ตดใส่เท่านั้นก็ออกได้แล้ว"

นายสำเภาได้ยินดังนั้นก็โกรธแค้นมาก คิดว่าท้าวกำพร้าวพูดสบประมาท "ข้าจ้างคนทั้งหมู่บ้านยังลากออกไม่ได้ เอ็งเก่งมาจากไหนจะมาตดใส่ให้สำเภาออกได้" พอพูดจบนายสำเภาก็ส่งลูกน้องให้จับตัวท้าวกำพร้าวไว้ ฐานพูดจาดูหมิ่น

"ข้าก่อนท่าน" ท้าวกำพร้าวชิงพูดขึ้น "ข้ายังไม่ทันตดให้ดูเลย ทำไมท่านถึงคิดว่าทำไม่ได้ ต้องพิสูจน์กันก่อนซิ ถ้าขาดแล้วสำเภาออกไปได้ ท่านจะยอมให้สินค้าทั้งหมดบนเรือแก่ข้าไหม"

"ตกลง ถ้าสำเภาเคลื่อนไปได้ ข้าจะยกสินค้าในสำเภาให้เอ็งหมด แต่ถ้าเคลื่อนไม่ได้ เอ็งจะต้องถูกฆ่าตาย" นายสำเภาตกลงและต่อรอง

เมื่อตกลงดังนั้นแล้ว ท้าวกำพร้าวจึงยกมือเหนือหัวแล้วอธิษฐานถึงครูบาอาจารย์เสร็จแล้วจึงเบ่งตดออกมาเสียงดัง "ป้าาาาาาาาาาาาาาา"

ทุกคนตกตะลึงแทบไม่เชื่อสายตาที่สำเภาได้ค่อยๆเคลื่อนออกจากหาดทราย นายสำเภาดีใจมาก จึงได้มอบสินค้าทุกอย่างที่มีบนเรือ ให้หนุ่มน้อยไปตามสัญญา

จากนั้นท้าวกำพร้าก็มีฐานะร่ำรวย ไม่อดอยากอีกต่อไป

เอามาฝาก 4 เรื่อง ม่วนบ่ละ....

